

Tanulságos igék

Azért fontos, hogy felismerjük magunkat a történetben, mert amíg magunkra nem ismerünk, addig azt sem látjuk meg, ki az Atya, akiről e példázat szól. Ha ezt meglátjuk, akkor meglátjuk azt is, hogy itt tulajdonképpen a mi életünk története van leírva.

2.

A „kerékkötő” Kétágú

4.

Az emberi bűn nem ismer határokat

A Kirche in Not megjelentette azt a könyvet, amelyben a keresztyének világhelyzetéről van szó. A protestáns Open Doors szervezet hasonló tartalmú jelentésével sok helyen egyezést mutat. Mindkét felmérés a keresztyén-üldözés fokozódását mutatja.

8.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXX. ÉVF. • 05. SZÁM
2019. MÁRCIUS 1.
ÁRA 1 LEJ

Istennel járni

Istennel járni. Lehet-e ennél teljesebben kifejezni a keresztyén élet lényegét? Úgy cselekedni és viselkedni, mint aki tudja, hogy minden pillanatban Isten szeme rajta van. Mindig, mindenféle helyzetben rá figyelni. Tőle kérni tanácsot és erőt. Engedelmeskedni szavának, és mindent az ő dicsőségére cselekedni.

Dávid – Isten kedves embere – különféle nehézségekbe ütközött, de mindig ugyanazt az utat kereste: az Istennel való járás lehetőségét. Mindennel, ami nem volt világos előtte, az Úrhoz sietett, hogy útmutatást kérjen tőle. E jó szokásából sokféle áldás fakadt. Elsősorban annak a tudatában élt, hogy Isten útját, s nem a magáét járja. Ezért tudott sokszor nyugodtan, bizalommal haladni előre. A mi terveinknél is minden azon múlik, hogy ezek egyeznek-e Isten akaratával. Ha igen, akkor semmi nem tartóztathat fel azok véghezvitelében. Ellenkező esetben fennáll a veszély, hogy erőnk szétforgácsolódik, s olyan feladatokba fogunk, amelyekre nem hívott el Isten. Ma sok mindent elvárnak tőlünk, de boldogok vagyunk, ha nem a saját belátásunk, hanem Isten akarata vezet bennünket.

3.

Erdélyi fiatalok ifjúsági istentiszteleten Szovátán

Fotó: Kiss Gábor/archív

A közös ima mindig erősebb

AKolozsvár közelében található Bodonkút idilli környezettel, friss levegővel és főleg nyugalommal fogadja az odalátogatókat. Ez a csend azonban fájó pont a helyieknek. Az előregedő közösségről néhány éve még úgy tartották, a teljes kihálás várja, sok ház üresen áll, a templom falai megrepedtek. De a papi lak ablakán át fény szűrődik a falu szürkületébe, Ági néni pedig elmosolyodik: „milyen jó látni, hogy ég a villany a parókián”.

A bodonkútiak mindig is dolgos, vendégszerető emberek voltak, az elvándorlás azonban náluk is éreztette hatását. Volt olyan időszak, hogy a gyülekezet ötven főre apadt, de mára kezd egyre jobban talpra állni a közösség. Két éve még 62 lelket számlált az egyházközség, ma 82 tagja van – számol be a változásokról Gáspár Károly lelkipásztor. Jakab Ágnes és Deák Dezső a legkitartóbbak között emlegethetjük, akik évtizedes kolozsvári ingázás, a város vonzása ellenére sem hagyták el szülőfalujukat, most pedig reménykedve tekintenek a város rohamos fejlődésének köszönhető változásokra, javulásokra, amelyek kihatnak a környező falvakra is.

5.

Az első áldás. Pápalátogatás Erdélyben

Románia és Erdély a pápalátogatás lázában ég. Még néhány hónap választja el az ország román és magyar római katolikus híveit Ferenc pápa június eleji háromnapos látogatásától, de már állandó beszédtema a katolikus egyházfő érkezése. Sokan már tervezik is zarándoklatukat a Kis- és Nagy-Somlyó közötti Nyeregbe.

Kiváltképp az erdélyi és székelyföldi katolikusok örülnek, hiszen 1999-ben a máig államegyházi hatalommal és befolyással bíró román ortodox egyház beleszólása nem tette lehetővé, hogy II. János Pál pápa erdélyi híveit is meglátogassa, és őket is arra biztassa: ne féljete! Így az első pápalátogatás sokak számára nem hozta el a várva várt találkozást, az ebből fakadó élményt és hitbeli megerősödést.

Sajtóértesülések szerint a bukaresti diplomácia minden követ megmozgatott annak érdekében, hogy a Szentatya 2018-ban látogasson az országba, és jelenlétével mintegy megkoronázza az Erdély elszakítása alkalmából tartott centenáriumi évet. A Vatikán azonban szerencsére átlátott a szítán, és salamoni döntést hozott.

3.

Tanulságos igék a példázatokról 20.

Jöjj haza!

Valaki egyszer azt mondta e példázatról: ha csak ennyi lenne a Szentírás, ez is elég lenne az üdvösségünkhöz. Ebben ott van az isteni szeretet teljessége.

Évtizedekkel ezelőtt az egyik gyermekemet a tükör elé állítottam. Először azt hitte, egy másik, hozzá hasonló gyermek áll előtte. Elkezdett menni a tükör felé, nyújtotta kezét a „másiknak”, aztán egyszer csak felismerte: az ott én vagyok! Úgy vagyunk mi is ezzel. Először hallgatjuk, mint egy érdekes elbeszélést, amihez nekünk valójában semmi közünk sincs. Lebilincsel a történet, s érezzük, hogy valahonnan ismerjük ezt az embert. Aztán egyszer csak felismerjük: az ott én vagyok! Azonosulunk a történet szereplőjével, és azután már egyes szám első személyben olvassuk ezt a példázatot.

Azért fontos, hogy felismerjük magunkat a történetben, mert amíg magunkra nem ismerünk, addig azt sem látjuk meg, ki az Atya, akiről e példázat szól. Ha ezt meglátjuk, akkor meglátjuk azt is, hogy itt tulajdonképpen a mi életünk története van leírva. A tékozló fiú én vagyok, és te vagy, az atya pedig a mi mennyei Atyánk, aki vár ránk.

Olyan fiúról van szó, akinek mindene megvolt, semmire sem volt gondja. Ez számára természetes, magától értetődő volt. Nem tudta értékelni mindezt. Sőt az „öreg” kezdett az idegeire menni. Úgy érezte, mint Ádám és Éva, akik az Atya csodálatos kertjében lakhattak, de ki volt téve a tiltótábla: erről a fáról nem szabad enni. Ott volt a zavaró korlát. Az ember azt

tudja: a gyermeknek vezetésre van szüksége, és akkor bontakozik ki igazán az élete, ha tiszteletben tartja a ház szabályait. De a fiú nem akarja érteni, ő arra vágyik, amit még nem kóstolt meg, őt csalogatják az élet kalandjai. Talán azt mondja magának: csak egyszer próbáljam ki azt, hogy a magam ura legyek, aztán majd újra hazajövök. Ezt mi magunkban is felismerhetjük, bizonyára nekünk is voltak ilyen gondolataink.

Egy szép nap a fiú azt mondja: add ki a vagyomból rám eső részt. El akarok menni. Mit tesz az atya? Semmit, nem próbálja meggyőzni fiát, hanem veszi a pénzesláda kulcsát, és szótlanul kifizeti az örökségből a rá jutó részt. Nem kényszeríti a fiát arra, hogy otthon maradjon. Tudja, amit a fiú még nem: a vélt szabadság nem fogja őt boldoggá tenni.

Az ember szabad akar lenni Istentől, s nem veszi észre, hogy épp akkor kerül béklyóba. Az Isten nélküli szabadság a legkegyetlenebb szolgaság. Mindent meg akar nyerni, és végül mindent elveszít.

„Majd pedig ezt mondta: egy embernek volt két fia... a kisebbik fiú messzi vidékre költözött..., eltékozta vagyonát..., magába szállt... apja meglátta, megesett a szíve rajta..., és vigadozni kezdtek.”
(Lk 15,11.13.17.20.24)

egyre csökken. Valahogy minden a visszájára fordul. Egy kis gyönyör, egy kis mámor után jön az üresség, csalódottság.

Ismét ott a kérdés: nem rólunk van-e itt szó? Nem az áll itt előttünk, aki elszakadt Istentől? Mivé lesznek képességeink, mivé lesz tudásunk? Igen, azzal amit az Atyától kaptunk, sok mindent lehet tenni. Ha kivesszük kezéből a kapott örökséget, pusztításra tudjuk azt felhasználni, mert az Atyától eltávolodva nem jöhet más, csak romlás. Az ember szabad akar lenni Istentől, s nem veszi észre, hogy épp akkor kerül béklyóba. Az Isten nélküli szabadság a legkegyetlenebb szolgaság. Mindent meg akar nyerni, és végül mindent elveszít. A szerető atya helyett szükségében egy szívtelen gazda szolgálatába áll, aki még a moslékot is sajnálja tőle. Ekkor eszébe jut az atya, hogy nem korholva engedte el, hanem azzal, hogy én mindig hazavárlak.

Ekkor bűnbánatot tart. Ez nem negatív dolog. Valahányszor a Biblia bűnbánatról beszél, mindig nagy öröm van a háttérben. A megtérés emberi oldalról vég, de Isten oldaláról nézve kezdet. Nem az segített rajta, hogy megutálta magát, mert az csak öngyilkosságba zavarta volna, hanem az atyai ház öröme jelent meg lelkében. A hazatérő fiú csak ennyit mond: atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok méltó, hogy fiadnak hívattassam.

Az igazi élet számunkra is az Istenhez való hazatéréssel kezdődik.

Az, hogy atya visszafogadja, a kegyelem csodája. Így van ez a mi életünkben is. Az Atya vár minket is, meg akar ajándékozni, bármilyen mélyre is jutottunk. Vár minket, és hazatérésünknek kimondhatatlanul örvend.

Az utolsó kérdés: hol van e példázatban Jézus? Hisz valaki azt mondhatná: ha Isten megbocsát, akkor itt miért van szükség megváltásra? Krisztus ott van, hogy amit a tékozló fiú kap, az új ruha, cipő, gyűrű, azt valakinek meg kellett szereznie, az atyai ház ajtaját valakinek ki kellett nyitnia. Ez az egész példázat Jézusról beszél. Ő az, aki ezt a fiút is asztalához hívja.

A tékozló fiú hazatérése örömmel. Az igazi öröm csak most kezdődik. Az igazi élet számunkra is az Istenhez való hazatéréssel kezdődik, amit Jézus áldozata tesz lehetővé. Egy nagy német igehirdető könyvet írt erről a példázatról, aminek címe: Jöjj haza. Ez a példázat így foglalható össze: jöjj haza, mert Atyád szeret, az ajtó nyitva áll, ezért ne félj, indulj azonnal haza!

Guercino (Giovanni Francesco Barbieri): A tékozló fiú hazatérése

érzi szabadságnak, ha korlátokon, sorompókon, parancsolatokon átgázolhat, úgy alakíthatja az életét, ahogy akarja.

Az atya jól tudja, miért szab határt. Nem azért, hogy megjártassa a főnököt, nem azért, hogy bosszantsa gyermekét, hanem mert jól

A fiú számára elérkezett a várva várt pillanat, amikor végre azt teheti, amit akar. Nagy lábón él, vannak barátai, gyönyörű lakást bérel magának. A teste vad szenvedélyek hordozójává válik, a pénz pedig barátok vásárlására fordul. De e barátok ragaszkodása a pénz apadásával

Istennel járni

1. | Tud-e az ember Istennel járni? A bűn nagy szakadékot hozott létre Isten és ember között. Jézus e szakadékot áthidalta, amelyet magunktól soha nem tudtuk volna megtenni. Krisztus készítette el számunkra Istenhez az utat. „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam.” (Jn 14,6)

Krisztus a saját élete által az Atyához vezető utat mutatja meg nekünk, napi irányítást adva az Atya életünkre vonatkozó akaratával kapcsolatban. Jézust kell tehát követnünk, de úgy, amint ő a tanítványait oktatta: „ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” (Mk 8,34) A Jézussal való személyes kapcsolat a keresztyén élet kezdete. Keresztyén az, aki csatlakozott Jézus gyülekezetéhez, és személyes kapcsolatban van vele. A keresztyénség: Jézus követése. Ő azt akarja, hogy az embernek személyes kapcsolata legyen vele. Amikor valaki követője lesz, Jézus használni akarja. Azokat viszont nem tudja, akik nem tartoznak hozzá.

Isten engedi, hogy megtaláljuk. Őt mindezekelőtt ott és olyan úton kell keresnünk, ahol megtalálható, vagyis igéjében és fiában, Jézusban. Amikor őt közbenjáróként hitben ismerjük, megtaláljuk az Urat. A legnagyobb nyomorúság az Istentől való elhagyatottság érzése, mint ahogy minden boldogság teljessége az, amikor az ő szeretete vesz körül. Jézus felett állandóan nyitva áll a menny. A szellemi világ erői áramlanak feléje. Ezért aki Jézushoz hittel jön, és vele jár, meglátja maga fölött a nyitott mennyet. Csodákat tapasztal meg: először belső életében, de külső körülményeiben is. Mert a személyes megtapasztalás mindig több mint az ismeret.

Életünk legsürgősebb feladata az, hogy tanuljunk meg állandóan Istennel járni. Ne elégedjünk meg azzal, hogy vasárnaponként egy órát a templomban vagyunk, aztán tovább rohanunk a szürke hétköznapiakban. Ne csapjuk be ily módon magunkat. Használjunk fel minden adandó alkalmat, hogy egymás hite által megerősödhessünk. Szüntelenül és állandóan Istennel járjunk, mert csak így tudjuk megvalósítani Isten akaratát a földön.

| BÁNYAI LÁSZLÓ |

Az első áldás. Pápalátogatás Erdélyben

1. | Ezért egy évvel későbbre toltá az időpontot, ahhoz is ragaszkodva, hogy e látogatás ne csupán ökumenikus, hanem immár pásztori jellegű is legyen, tehát a katolikus hívekkel való találkozás jegyében történjék.

Péter utódjának érkezése túlzás nélkül történelmi esemény Románia számára. Hiszen a végletes politikai megosztottság, az évtizedek óta tartó nagymértékű kivándorlás, az ebből fakadó munkaerőhiány és elöregedés, az ország infrastrukturális lemaradása közepette Ferenc pápa érkezése végre egy igazi örömhírnék számít az ország számára. Sikere a román diplomáciának, amely június végéig az Unió soros elnökségét tölti be. Sikere Klaus Johannis államfőnek, aki még 2015-ben hívta meg a pápát Romániába.

Az sem mellékes, hogy két választás között érkezik a szentatya az országba. Egy héttel az európai parlamenti választás és néhány hónappal az őszi elnökválasztás előtt. Vagyis a román politikum az államfőtől a kormányig, a kormánypártoktól az ellenzékig várhatóan a tőle telhető legteljesebb mértékben „rátelepszik” majd a számára nem csekély kampányértéket is jelentő látogatásra.

A pápalátogatás legfőbb értéke azonban természetesen nem ebben áll. Ferenc pápa jelenléte, szívhez szóló igehirdetése, a reá jellemző közvetlenség, a személyes találkozás ereje soha nem tapasztalt élményt,

Fotó: America Magazine

Panamavárosi látogatáson Ferenc pápa

hitbeli megerősödést jelent majd a csíksomlyói eseményre elzarándokló százezreknek, akik a mindennapok küzdelmeiben, vallási és nemzeti identitásuk megtartásában biztos támaszra számíthatnak a szentatya részéről.

Ez az alkalom túllépi a felekezeti határokat, egyben az összmagyarság ünnepe, és nyugodtan használhatjuk ezt a kifejezést: sikere is lesz majd. A vatikáni diplomácia bölcsességének és előrelátásának hála, nem a centenáriumi év megkoronázása, hanem a Kárpát-medencei keresztyénség ünnepe lesz. Méghozzá alig pár nappal egy sorsdöntő európai parlamenti választás után, amely remélhetőleg a régi, de bevált, a zsidó-keresztyén értékekre épülő kontinens és a nemzetállamok Európájának megerősödését eredményezi majd.

Azt persze mindannyian tudjuk, hogy a migrációs kérdésben a dél-amerikai származású pápa homlokegyenest más véleményt képvisel, mint a kelet-európai kormányok és társadalmak többsége. Legutóbb éppen Panamavárosban szállt síkra a migránsok befogadásáért, és kérte számomra a jóléti társadalmakon a szolidaritás hiányát. De ez a téma Kelet-Európában várhatóan nem kerül majd terítékre, hiszen Románia nem migrációs célország, de még tranzitszerepe is csak minimálisnak mondható.

Az erdélyi társadalom ehelyett abban bízik, hogy Ferenc pápa szóvá teszi majd bukaresti vendéglátóinak a romániai katolikus egyház helyzetét, a megoldásra váró visszazolgáltatási ügyeket, a visszaállamosítási fenyegetéseket, az egyházi iskolák helyzetét és a csángóföldi magyar misék igényét. Elvégre az egyházfő, ahogy az elmúlt időszakban több katolikus vezető is hangsúlyozta, jól ismeri erdélyi híveinek helyzetét, és a segítség szándékával jön.

Egy előrelépés máris megtörtént. A pápalátogatás január 11-i bejelentését követően a neve alapján csángó származású Petru Gerghel, a jászvásári egyházmegyét 1990-től vezető püspök harmincévi elutasítás után hirtelen – minden előjel nélkül – egyik napról a másikra engedélyezte, hogy egy bákói templomban havonta egyszer, igaz csak kísérleti jelleggel, magyar nyelvű miséket tartsanak.

Egy biztos, január 27. piros betűs napként vonul be a csángók jelenkori történelmébe, hiszen a jászvásári püspökség 135 éves létezése során először engedélyezte magyar szentmise bemutatását. Ennek megfelelően a zsúfolásig megtelt Szent Miklós-plébániatemplomban ünnepi és meghatóan emelkedett volt a hangulat a 6-8 településről összegyűlt gyülekezet körében. Nem csoda, hogy a küzdelem motorja, Nyisztor Tinka néprajzkutató a pápalátogatással egyenértékűnek mondta a bákói magyar misét. S ez még csak a kezdet, hiszen a csángó érdekvédelem azt szeretné elérni, hogy minden olyan faluban bevezessék az anyanyelvi misézést, ahol erre igény van Moldvában.

A pápalátogatás „első áldása” tehát megtörtént. A következő négy hónap során az erdélyi templomokban a pápalátogatás gyümölcseiért, áldásaiért imádkoznak majd. Kívánjuk, hogy ez a román társadalomban, az együtt élő nemzetek kapcsolatában és a magyar-román megbékélésben is éreztesse jótékony hatását.

| FÁBIÁN TIBOR |

A „kerékkötő” Kétágú

Beszélgetés Adorjáni László kolozsvár-alsóvárosi lelkipásztorral

Nemrég avatták fel a Kolozs megyei tanfelügyelőség új épületét, amely a kolozsvári Kétágú templom mögött, az alsóvárosi egyházközség egykori telkén épült fel. Adorjáni László lelkipásztorral az építkezés körülményeiről Szecsődi Árpád beszélgetett.

– A kolozsvári tanfelügyelőség ingatlana felépült. A tiltakozások ellenére mégsem lehetett megállítani az építkezést. Hogyan lehetséges ez?

– Az építkezés engedélyeztetése a maga törvényes menetében lezajlott. Hogy ez mennyire volt törvényes, azt lehet vitatni, de alapvetően a papírformának megfelelt. Azok kedvéért, akik nem ismerik a részleteket, néhány dolgot ismételjünk át.

A telek a Kétágú templomé volt 1964-ig. Ugyanis amit az államosítás 1948-ban nem tudott elvenni, az állam később valamilyen módon megpróbálta megkaparintani. A telken akkor egy sportegyesület működött, az egyháznak fizetett bért. A kommunizmus alatt érthető, hogy ez egy idő után kezdett sok lenni, és 1964-ben a telek állami tulajdonba került egy adományozási irattal, ami válótlanságokat is tartalmazott. Legkirívóbb az volt, hogy a telekre a Malom-árkon keresztül biztosítva van az átjárás. Nyilván nem volt a Malom-árkon híd csak akkor, amikor ott az 1705-ban készült előbbi templomunk állt. Ezért 1964-től az építkezés kezdetéig, 2011-ig a sportpályára a templom udvarán keresztül jártak át az alkalmazottak és a sportoló diákok, télen a korcsolyázók.

A telken azután indult el az építkezési folyamat, hogy 2007-ben Strasbourgban is elvesztettük azt a pert, amellyel az adományozást próbáltuk mesemmisíteni. A bukaresti vizsgálóbizottság különben még nem döntött a telek felől mind a mai napig sem. Megtörténhet, hogy javunkra dönt, mivel ezeknek az ügynevezett „adományozási iratoknak” azóta megváltozott a törvényes besorolása: az állam ma már elismeri, hogy ezeket nem jószántából adta át az egyház.

– Újra lehet kezdeni a tárgyalást?

– A restitúciós bizottságnál 1991 óta ott van a kérésünk. Ha úgy döntenek, hogy ez az adományozás nem a gyülekezet jószántából történt, akkor már csak kártérítés maradhat. Tehát furcsa jogi helyzet alakult ki. A tervezett épületnek most csak alig az egyharmada készült el. Ugyanis a Viitorul sportegyesület sporttermei és az uszoda csak ezután fog felépülni, amely a jelenlegi épületnél körülbelül háromszor nagyobb lesz, és a templomot 16 méterre közelíti meg.

– Az építkezési szabályok alapján legalább 100 méternek kellene lennie a két ingatlan között...

– A műemlékövezet és az ezen belül levő épületek közötti tényleges távolság nem ugyanazt jelenti. Éppen ez ad lehetőséget az egyébként jó előírás többféle értelmezésére, és egyben arra is, hogy ha az érdekek úgy kívánják, úgymond törvényesen lehessen akár égbekiáltó törvenytelenséget jóváhagyni, amire bőven van példa a városban.

Ezért a kolozsvári műemlékvédő bizottság kétszer is visszautasította a tervet, mert nem fe-

lelt meg annak, amit a műemlékvédelem előír. Ezért ahhoz az eljárásához folyamodtak a tanfelügyelőségről, hogy Bukarestben írták felül ugyanazon törvény alapján a megyei döntést. Így sikerült megszerezni az építkezési engedélyt. Mégis úgy mutogatnak a ránk, mintha mi hagytuk volna jóvá ezt a toladó épületet. Ennek csak annyi az alapja, hogy valóban létezik részünkről elvi beleegyezés. Ugyanis a presbitériumunknak a tanfelügyelőség képviselője évekkel ezelőtt bemutatott egy látványtervet. Ezen két olyan épület szerepelt, amely a Malom-árok partján, a templomtól elég távolra épült volna. Erre a látványtervre bólintott rá a presbitérium. De minket arról több senki nem értesített, hogy közben a telek besorolását a városi tanáccsal úgy változtatták meg, hogy arra az eredetinel kétszer nagyobb épületet lehessen felhúzni. Sajnos megbíztunk a másik félben, hiszen a főtanfelügyelőhelyettes, aki velünk tárgyalt, magyar volt. Az építkezéshez a mi beleegyezésünkre nem volt szükség, mert abban az időben az építkezési engedélyekhez a szomszéd beleegyezését nem kérték, ráadásul a terveket a műemlékvédelmi hatóságoknak úgyis felül kellett bíráltniuk. Nem mi vagyunk építkezési engedélyeket kiállító hatóság, hanem a polgármesteri hivatal és ez esetben a bukaresti kulturális minisztérium.

– Miért zavaró az építkezés?

– Jelenleg körülbelül annyi készült el a tervezett épületből, mint amennyire annak idején elvben rábólintottunk. Tehát ezzel az épülettel még sok bajunk nincs. Viszont a Kétágú templomra való rálátás lehetőségét már ez is rontja. Csakhogy a tervezett teljes épület ennek még a háromszorosa! Amikor 2013-ban tiltakoztunk, képekkel bizonyítottuk, milyen szépen érvényesül az ortodox katedrális, mert nem építették be a körülötte levő teret. Ugyanúgy, ahogy a Szent Mihály-templomot körülveszi egy hatalmas tér, és a Farkas utcai templomot is udvar vagy utca övezi. De ennél még jobban aggaszt, amiről sokan nem tudnak a Kétágúval kapcsolatban: a területen sok föld alatti víz folyik a Malom-árok felé. Ezért már az építés folyamán a mélygarázs – ami a tanfelügyelőséget és a sportlétesítményt szolgálja – folyamatosan vízben volt. Arra sem kaptunk kielégítő választ a tervezőktől, hogy miként van megoldva a víz elvezetése e föld alatti garázs körül. Ugyanis a sportpálya felől templomunk már évek óta reped. Fennállhat tehát annak a veszélye, hogy az új épület a templom stabilitását fogja veszélyeztetni, amennyiben megváltozik a talaj sűrűsége, amelyen a templom áll.

Az istentiszteletek békéjével kapcsolatban is vannak aggályaink: ha felépül a tanfelügyelőség irodája mögött a teljes tervezett ingatlan, akkor a templom főhajójából, amelyet a legtöbbet használunk, a sportlétesítmény ablakával fogunk szembenézni. A rendelkezésünkre bocsátott kevés tervrészlet alapján úgy ítéljük meg, hogy e közvetlen közelség nem lesz kedvező sem a látvány, sem a zaj szempontjából az istentiszteletek számára.

– Ezek ellenére mégis az egyházat támadják?

– Kevesen álltak mellénk. Hiába volt a 2500 aláírás, tüntetés, inkább bennünket hibáztattak. Azt is szemünkre vetették, hogy akadályozzuk a város fejlődését, mert a városi előljárók szerint szükség van a sportlétesítményre a gyermekek testi egészségének fejlődése érdekében, egyházunk pedig „kerékkötő”. Imádkozom, és remélem, hogy Isten ebből a szomorúra fordult folyamatból tud és fog számunkra jót kihozni.

A „java” csak most kezdődik. A tanfelügyelőség épülete és a templom közé a város további ingatlanokat építet

A közös ima mindig erősebb

1. | A helyi református templom és parókia udvaráról belátni a környező erdőket, völgyeket, a falu egy részét – a két tősgyökeres bodonkúti büszkén vallja, hogy magáénak érzi ezt a vidéket, szívükön viselik az egyház és a megmaradt magyarok sorsát. „Nekünk ez kötelességünk, hogy őrizzük és gondját viseljük az örökségnek, amit az őseink ránk hagytak” – vallja Jakab Ágnes, aki több mint húsz éven át Kolozsváron dolgozott, naponta ingázott, sokszor gyalog tette meg hazafelé a kilométereket. Nyugdíjas korára sem hagyott fel a város látogatásával, hiszen két gyermeke és három unokája él ott, fia presbiter, szintén lelkes támogatója a bodonkúti gyülekezetnek. Ági néni 64 évesen fiatalnak számít a faluban, a gyerekekre, unokákra való odafigyelés mellett férjét és idős édesanyját is gondozza, de vasárnap a templomban a helye.

Deák Dezső (portrékon) húsz évet élt Kolozsváron, de hazatért a családi házhoz. 2002-től az egyházközség gondnoka, mindennap tesz-vesz valamit a templom, parókia körül. Sokáig gondozta beteg édesanyját, jelenleg egyedül él, a munkának szenteli életét. „Nálunk a legnagyobb gond az, hogy kevesen vagyunk, elköltöztek az emberek a faluból. Ha végignéznünk a gyülekezeten, többsége 70 fölötti. És nem

jön az utánpótlás. Megfogyatkozva, de visszük a bajainkat, gondjainkat, ahogy tudjuk” – vázolja a lehangoló helyzetet a gondnok. A falubeliekkel együtt azonban abban reménykedik, hogy Kolozsvár fejlődésével, egyre zsúfoltabbá válásával a fiatalok meglátják a lehetőséget Bodonkútban, és kiköltöznek falura, hiszen kevesebb mint húsz perc alatt be lehet érni a városba.

Megmenteni a közösséget

Voltak reménytelen, nehéz időszakok a gyülekezetben, amikor anyagiak és lelkiek miatt egyaránt küszködtek, de az új lelkipásztor, Gáspár Károly érkezése után talpra álltak – magyarázza Ági néni, aki úgy tartja, Isten csodát tett, megmentette a pusztulástól a kis szórványközösséget. Rámutat: a bodonkútiak istenfélő emberek voltak mindig, áldoztak az egyházért. A hetvenes években az akkor még több mint kétszáz lelket számláló gyülekezet jelentős újításokat végzett a templomon, rengeteg adománnyal és közmunkával fogtak össze lelki hajlékukért.

A közösségi ház egykori felépítése, majd felújítása szintén a példás összefogás eredménye. Minden család egy-egy tehén árával járult hozzá az ingatlan építéséhez, de 1948-ban megszűnt a felekezeti oktatás, a kommunizmus idejében raktárként használták, majd asztalosműhelyt működtettek benne. Az egykori iskolát használhatatlan állapotban szolgáltatották vissza az egyházközségnek – az épületnek kidőlt az egyik fala, a mennyezet faanyagát ellopták. Az öregebbek feladták volna, úgy gondolták, nincs már akiért dolgozni, mégis összefogott a maroknyi gyülekezet, támogatásokból, vállalkozók segítségével, elszármazott bodonkútiak hozzájárulásával sikerült a javításhoz szükséges összeget megszerezni. A falu nagy szülöttének nevével létrehozták a Budai Nagy Antal Egyesületet, hogy fogadni tudják a támogatásokat, az akkori presbiterek pedig személyesen keresték meg a Kolozsvárra költözött bodonkútiakat. Minden család állta egy-egy ablak kicserélését,

az áramot is bevezették, a következő nagyobb lépés pedig a vízhálózatra való csatlakozás.

2011 óta évente megszervezik a Budai Nagy Antal-napokat, amelyre összegyűlnek a helyiek, elszármazottak, barátok, a környékbeli falvak magyarjai. Ági néni (portrékon) és Dezső bácsi is a közösségi ház épületében kezdte iskolás éveit, így különös büszkeséggel tölti el őket, hogy sikerült helyreállítani és rendeltetést adni neki. „Ha volnának gyerekek és fiatalság, még jobban ki lehetne használni” – magyarázzák régi bálók emlékeit felidézve, majd elmondják, jövőbeli lehetőségként bevezetnék a fiatalokat, akár az üresen álló egyházi telkek építkezésre, bérbe való felajánlásával a református családok számára. A következő nagy lépés a templom felújítása lesz, de bizakodva, lelkesen látnak hozzá ehhez a munkához is.

Isten gondunkat viseli

„Egész biztos, hogy a Jóisten vigyáz ránk. Ő adja a hitet, a reményt. Mindent tőle várunk, és meg is adja, ha kérjük” – fejt ki Ági néni, amikor a nehézségek átvészélése kerül szóba. Magyarderzsén már az utolsó magyar asszonyt, az ő sógorának édesanyját is eltemették, a középkori templom gazdátlanul áll. Ezért is tölti el az Isten iránti hála a bodonkúti gyülekezetet, hogy fellendülni látszik a falu élete. „Ezt a papi lakot az üknagyapám építette. Elvállalta a magyar államtól a feladatot, és a saját ökreit is eladta, hogy befejezze az építkezést. Ragaszkodunk, mert itt születünk, itt éltük le az életünket. Ez a kincsünk. Őrizzük az egyházat és a javait” – magyarázza Dezső bácsi, aki naponta reggel, este, és valahányszor eszébe jut, imádsággal mond köszönetet Istennek. A gondnok úgy véli, „imádkozni egyedül is lehet, de a templomban, együtt más, a közös ima erősebb.”

„Kevesen vagyunk, de lelkesen jön mindenki templomba” – hangzik el a beszélgetésen, majd a gondnok szomorkásan megjegyzi, hogy egyre több az üres hely, egyre több megszokott ember hiányzik a padosorokból. A gyermekek hiánya megviseli a kis közösséget, de az ünnepekre mindig visszatérnek a fiatalok. Ha két gyermekkel is, de megtartják a karácsonyi műsort, elhívják az unokákat szavalni, énekelni, és értük értelmet nyer újra az angyaljárás – szemlélteti a gyülekezet hagyományokhoz való ragaszkodását Ági néni, majd hozzáteszi: „nem is tudom megmagyarázni, hogy miért, de hiszek. Tudom, hogy Isten gondunkat viseli, nekünk és szeretteinknek, nap mint nap tapasztaljuk.”

Istenünk beszéde „mindenkor fel fog támadni”

A 120 éve született Nagy András emlékére

„Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt; látása nem gyengült meg, és nem hagyta el az életerejét.” (5Móz 34,7)

A 120 évvel ezelőtt született Nagy András teológiai tanár 75 évesen halt meg ugyan, de – akárcsak Mózesnek – neki is megmaradt az éleslátása, amellyel úgy világított rá életünk lényegére, hogy az ma is útbaigazítást jelent. A kolozsvári teológia nem leghíresebb, de legnagyobb hatású tanárára már többször emlékeztünk az 1989-es változás óta. Elsősorban két ma is élő tanítványa, Bustya Dezső és Kozma Zsolt írt róla.

Most, születésének 120. évfordulóján egy Barth Károlynak, a híres svájci teológusnak írt leveléből közlünk részleteket, amely írójának mózesi éleslátásáról tanúskodik. A levél szövegébe ékelte megjegyzésekkel aláhúzzuk Nagy András ez írásában is tanúsított bölcsességét, személyiségének varázsát. A levéllel akár Barth Károlyra is emlékeztetünk, aki ötven éve halt meg, s a teológiában úttörőnek számító első nagy műve (A Római levél magyarázata) száz évvel ezelőtt jelent meg.

A Barth Károlynak írt levél

Cluj-Klausenburg-Kolozsvár, 1966. május 24-én

Mélyen tisztelt, kedves Professzor úr,
szeretett hittársam a Jézus Krisztusban,

írás helyett mennyivel inkább és szívesebben kérnék Öntől egy órányi beszélgetést, hogy köszönthessem Önt mint Istentől megáldott nyolcvanévest, hogy a mi Mennyei Atyánknak az Ön életéért, munkásságáért, hatásáért, szolgálataért és útmutatásáért, s egyúttal az Ön baráti mellénk állásáért mondott hálámát Önnek személyesen is kifejezhessem. – Ám a hyperbolák helyett, amelyekkel az Ön munkásságának értékét úgysem lehet maradéktalanul jellemezni, csupán néhány szerény visszaemlékezésre szorítkozom, amelyek engem az Ön iránti hálára és tiszteletre köteleznek.

Közel negyven évvel ezelőtt (1928-ban) kaptam meg Öntől az Ön személyes, baráti ajánlásával az Ön addig megjelent munkáinak egy-egy példányát, amivel Ön engem, a falusi lelkipásztort tanulmányozásra ösztönzött, még ha ez a tanulmányozás csak az Ószövetség területére szorítkozott is...

Hálát adok Istennek, kedves Professzor úr, hogy 1936. október 4-én, a kolozsvári Fakultás évnnyitóján, az ószövetségi tanszékre történt beiktatásomon, amikor „Az Úr szenvedő szolgájáról” szóló székfoglalómat tarthattam, Ön is jelen volt...

Akkor Ön, kedves Professzor úr, annak az iskolai évnnek a kezdetén több előadásban és beszélgetésben szolt nekünk „Isten kegyelmi kiválasztásáról” – még hozzá felejtethetetlenül. Az akkori tanári kar, az Ön iránti elismerés és elkötelezés szerény jeléül, a Fakultás tiszteletbeli professzorává választotta Önt, s a tanárokkal együtt Ön saját kezűleg emlékfát (egy rezgőnyárfát) ültetett a teológiai fakultás kertjében. Az a fa – sajnos – kiszáradt, de az Ön bizony-

ságtétele által az ige mélyebben és tartósabban plántáltatott a szívekbe és elmékbe.

A fa kiszáradására történő utalás akár ki nem mondott irónia lehet, amint a Barth erdélyi kritikusai ezt későbbben – akár mint anekdotát – szívesen emlegettek.

Tizennégy évvel ezelőtt Tavaszgy Sándor, az Ön barátja is elhunyt az Úrban. És még mennyi gyász van körülöttünk!

A Nagy András életében soha nem múlt el a Zsolt fia halála (Debrecen, 1953) miatti gyász, amelyet tetézett a román kommunista rendszer azzal, hogy nem engedte őt kiutazni saját fia temetésére.

De a mi Istenünk beszéde örökre megmarad, fel fog támadni! Tudjuk, hogy az ő tanúi is fel fognak támadni.

Azt, hogy Istenünk beszéde „mindenkor fel fog támadni” (Ézs 40,8) egyedül Nagy András erőteljes, ihletett tolmácsolásában olvashatjuk, minden ismert bibliafordítás az elterjedt, „örökre megmarad” változatot ismétli.

Az akkori (1936-os) tanári kar hat tagja közül Nagy Géza, Imre Lajos, Gönczy Lajos (s maga Tavaszgy is) 1948-ban, hatvanévesen nyugdíjba ment, míg mi ketten: Maksay Albert és én 1959-ig folytathattuk tanári munkánkat, azóta mi is nyugdíjban vagyunk. Ön tehát, kedves Professzor úr, „fiatalabb” nálunk, hiszen csak két évvel ezelőtt vonult vissza...

Ismét a Nagy Andrára jellemző finom irónia! Hiszen Barth valójában 13 évvel öregebb volt nála – de valahogy el kellett mondania nemcsak az ő személyes hátratételét, hanem teológiai és egyházi közéletünk súlyos veszteségét, amelyet a kommunista és magyarellenes államhatalom azzal követett el, hogy leg tudósabb, legbátrabb kiállású embereinket (1948-ban és 1959-ben) hatvanéves korukban nyugdíjba kényszerítette. – Bár félő, hogy ehhez a rejtett iróniához Barth Károlynak aligha volt „antennája”...

Még sorolhatnám, s szívesen sorolnám is azokat a tényeket, amelyekért köszönetet mondhatnék. Bizonyára sokan meg is tették ezt – tanítványai és „ellenfelei” egyaránt. [...] Ön sokat írt, és nem csak megszólalt bizonyos életkérdésekben, hanem a mi Istenünk beszédének, az Úr igéjének szorításában, a Szentlélek indítására, saját felelősségére, életét is veszélyeztetve állást foglalt, és állásfoglalásra készítetett milliókat, többek között, amikor kimondta: „résistez! résistez!” (1938). Későbbi események közepette szívesen hallottunk volna Öntől egy hasonló, a szenvedő emberek érdekében kimondott „résistez!”-t.

Ez az utolsó mondat már kevésbé rejtett, színtelenül utalás arra, hogy Barth Károly nem foglalt nyilvánosan állást az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc mellett, sőt – sok teológus és nem teológus kortársának unszólása ellenére – meg sem szólalt. Ez az akár „cinkosnak” is nevezhető hallgatás akkor is, ma is mindenkinek fáj.

A „Természet és kegyelem” körül kibontakozó éles vita is megrendítet minket. Ám ami történt, nem történhetett másként. Az a párharc – következményeiben – ma is folytatódik, még ha más viszonyok között is, sőt tovább is folytatódni fog. Talán csak Kálvin maga dönthetne ebben a vitában. S amit mi e téren hibázunk, azt Isten majd kijavíthatja, s ki is fogja javítani.

Itt is van egy szelíd „oldalvágás”: utalás arra, hogy Barth – a reformatori teológia nyomán – úgy tekintett mindenre, a „természet” (humánium) kategóriájába tartozó kérdésre, mint amelyet a „kegyelem” (Isten mentő szava) féltetett, „lenullázott” még az ebbe a kategóriába sorolt „nemzet” kérdéseire is! Márpedig azt az erdélyi református teológia fő nyomvonalában járó főembereink pozitív erkölcsi fogalomként teológiailag is védték. Nagy András nemzeti elkötelezettsége pedig egyenesen példamutató volt.

A Berntől Safenwilen keresztül Bazelig vezető út hosszú és kanyargós volt, sokszor úttalan kanyarulatokkal, de amelyek az Ön lépései és csapásai nyomán járhatóvá váltak. Sokan eltanulták az Ön jelzéseit és nyomait, de kevesen sajátították el szelíd alázatát és istenfélelmét. Sokan félreértették Önt – kevésbé dominicanusnak, mint inkább Domini canisnak [magyarul: kevésbé az Úr emberének, mint inkább az Úr kutyájának] tartották. De Ön ezeket mind átvészelte, mert szünetek és szabadságolások nélkül végig a Szentlélek iskoláját járta; így válhatott képessé arra, hogy – súlyos belső harcok árán – félretegye azt, ami pusztán árthatalmas emberi szó.

Köszönöm Istennek, a Teremtőnek, a Megváltónak, a Vigasztalónak, a mi Atyánknak és szolgálatunk Urának, hogy Önt nekünk ajándékozta. Istennek hála, hogy Ön – van! [...] Adja a szolgálat Ura, kedves Professzor úr, hogy továbbra is jó egészségnek örvendjen, felüdülést, munkaerőt és munkakedvet nyerjen egy még hosszú életalkony idejére. Tartsa meg az Ön megvidámító kedélyét sok szenvedő ember vigasztalására, és tegye továbbra is képessé Önt arra, hogy az ige hirdetésre néző isteni ige hűség tanúja maradjon...

Az egy hit közösségében, az Ön jól-létéért imádkozva hálásan köszönti Önt tiszta szívből, az Ön tisztelője

Nagy András

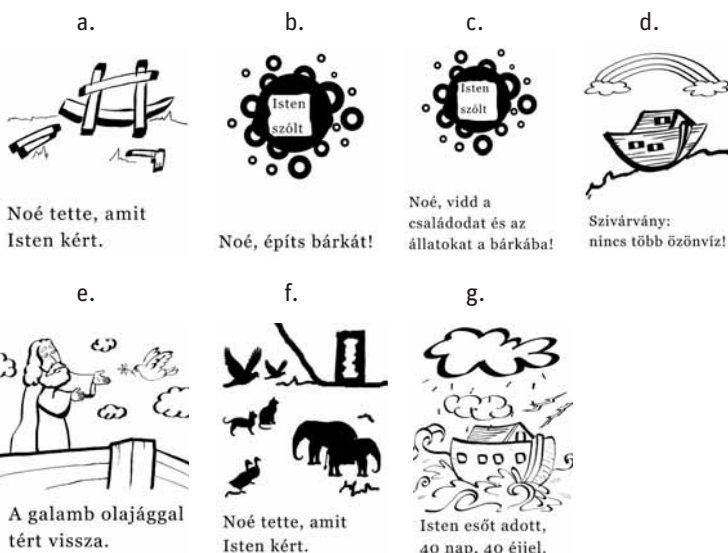
ÖRÖMMONDÓ

GYERMEKROVAT

Kedves gyermekek! 😊

Az özönvíz története

I. feladat: Olvassátok el az 1Móz 6,9–8,22-t, és tegyétek helyes sorrendbe a képeket!

a. Noé tette, amit Isten kért.

b. Noé, építs bárkát!

c. Noé, vidd a családodat és az állatokat a bárkába!

d. Szivárvány: nincs több özönvíz!

e. A galamb olajággal tért vissza.

f. Noé tette, amit Isten kért.

g. Isten esőt adott, 40 nap, 40 éjjel.

Megfejtés –például: 5. – g.

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
				g.		

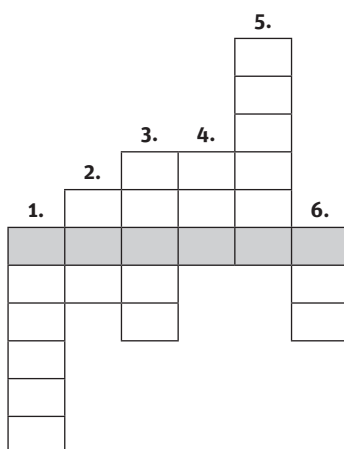
II. feladat: Melyik szó illik a mondatba, hogy igaz legyen az állítás? Húzzátok alá a helyes választ!

- A bárka **tölgyfából** – **góferfából** – **fügefából** készült.
- Bement Nőé, a fiai: **Kain, Ábel, Sét,** – **Sém, Hám, Jáfet**, a felesége és fiainak három felesége a bárkába.
- A víz száztöven **évig** – **hónapig** – **napig** áradt a földön.
- Noé először egy **papagájt** – **hollót** – **galambot** engedett szabadon, de az nem talált szárazföldet és visszatért a bárkára.

Rejtvény

A Bibliában három állat jelképezi a bűnös embert: a róka, a (vad)disznó és a

Megfejtés a rejtvényben!

- Egy nem csinál tavaszt.
- Nincsen hangja, nem beszél. Tiszta vízben vígan él.
- Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. Ne féljete, ti soknél értékesebbek vagytok! (Lk 12,7)
- Szétfoszlik bizakodásuk, bizodal-muk olyan, mint aháló. (Jób 8,14)
- Olyan pöttöm, alig látni, mégis hogy tud szaladgálni, gyűjtögetni, szorgoskodni!
- Sziklaszirten tanyázik, levegőben vadászik. Csőre horgas, karma nagy. Magas égből le-lecsap. Szeme éles, nincs hibája. Ő a madarak királya.

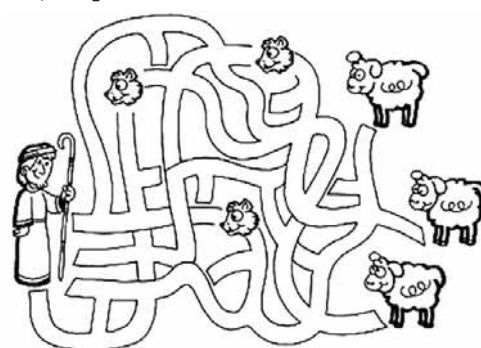
◆ Bibliai állatok

A bibliai történetekben fontos szerepet játszanak az állatok. Néhány ezek közül: **oroszlán, holló, galamb, kígyó, kecske, szamár, teve, gólya, sáskák, juhok.**

A pontozott helyekre írjátok be a megfelelőket!

- A pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. (1Móz 3,1a)
- Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja aért. (Jn 10,11)
- Azután elvezették Jézushoz acsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust. (Lk 19,35)
- Jánosszőr ruhába volt öltözve, derekán bőrvet viselt, sáskát evett és vadmézet. (Mk 1,6)
- Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy aláereszkedik, és óréa száll. (Mt 3,16)
- Negyven nap múlva kinyitotta Nőé a bárka ablakát, amelyet csinált, és kiengedett egyot. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről. (1Móz 8,6–7)
- Az a legerősebb állat, mely nem riad vissza senkitől. (Péld 30,30)
- Menj el a nyájhoz, és hozz onnan kétgidát a javából, hadd készítsék abból apádnak finom falatokat, ahogyan ő szereti! (1Móz 27,9)
- Még a is, az égen, tudja költözése idejét, a gerlice, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie, csak az én népem nem ismeri az Úr törvényét. (Jer 8,7)
- Feljöttek a Egyiptom egész földjére, és roppant tömegben szálltak le Egyiptom egész területén. (A 8. csapás – 2Móz 10,14a)

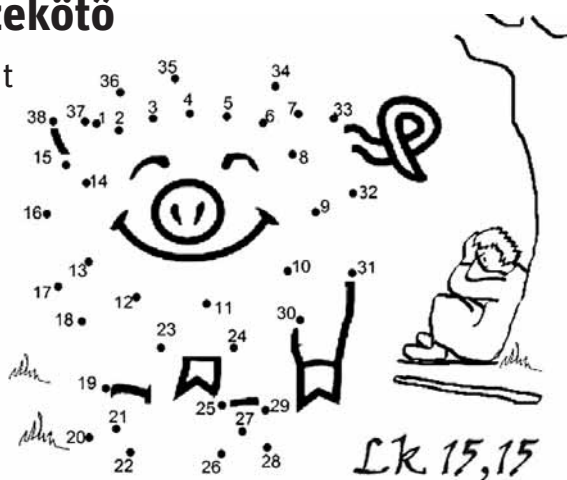
* Jó pásztor labirintusa

Segítsetek megtalálni a juhokat! Vigyázzatok az úton!

● Pontösszekötő

Milyen állatokat legettetett a tékozló fiú? Kössétek össze a pontokat 1-től 38-ig!

Milyen Európában élünk?

Sokunkban nehezen tudatosul az a valóság, hogy a világ számos táján a keresztyének mindennapjai a kismizettségéről és üldözöttségéről szólnak – legyen szó Afrikáról, Ázsiáról vagy éppen a Közel-Keletről. A kitaszítottágtól, bebörtönzéstől egészen a testi megsemmisítésig széles skálán mozog a keresztyének megalázása. Ennek egyik sokatmondó példája Ászija Bibi története. A pakisztáni hölgyet azzal vádolták, hogy gyümölcszedés közben összeveszett muzulmán munkatársnőivel, majd állítólag Mohamed prófétát szidta. Ezért a keresztyén vallású nőt kilenc évvel ezelőtt börtönbe vetették, ké-

sőbb pedig kötél általi halálra ítélték. Ászija Bibi ügye azonban világszerte nagy visszhangot váltott ki, XVI. Benedek, majd Ferenc pápa is kérte a szabadon bocsátását. Számtalan jogvédő szolgálat lépett fel a nő érdekében, ezért az ítéletet nem hajtották végre. Sőt nemrég hivatalosan is felmentették a büntetés alól.

Az iszlamisták viszont nem nyugodtak bele, hogy Ászija Bibit kilenc év után kiengedték a börtönből. A felmentő ítélet ellen napokig tüntettek, és bosszút akartak állni az ötgyermekes édesanya felmentését kimondó három bírón is, a pakisztáni városok utcáit ellepő tüntetők

a halálos ítélet végrehajtását követelték. A demonstrációkat sajnó halálesetek is beárnyékolták. Safik Amíni, a Tehrik-i-Labaik pakisztáni iszlamista párt megbízott vezetője például óvva intette a testületet attól, hogy az „istenkáromló” javára döntsön. Közölte, hívei ismét az utcára vonulnak tiltakozni, ha a nő elhagyhatja Pakisztánt. Ászija Bibi ügyvédje különben a felmentő ítélet kimondása után azonnal elhagyta az országot, hiszen a hosszú évek alatt számtalan halálos fenyegetést kapott a szélsőségesek részéről.

A néhány héttel ezelőtti hírek arról szóltak, hogy a keresztyén hite miatt meghurcolt aszszony még mindig Pakisztánban bujkál, rejtett szálláson őrzik az egyik városban, a pakisztáni külügyminisztérium szerint a hölgy biztonságban van. Közben hivatalosan is kérték a per újrafelvételét és a nő kivégzését, ám a bíróság ezt január végén elutasította.

Eddig semmi „különleges” nincs a történetben – mondhatnánk. Mármint olyan értelemben, hogy a muzulmán országok sajnó csak ilyen bánásmódban részesítik a keresztyéneket – ez köztudott. A meglehetősen csak most következik. A néhány hónapja kiengedett és azóta Pakisztánban bujkáló hölgy nemzetközi szervezetek segítségét kérte, hogy elhagyhassa az országot, ezzel párhuzamosan menedékjogi kérelmet nyújtott be Nagy-Britanniába. A „bomba” pedig ekkor „robbant”: a britek elutasították a kérelmet. A brit kormány ugyanis arra hivatkozott, hogy a keresztyén nő befogadása sértené az ott élő mintegy hárommillió muzulmán közösséget.

Kérdés, vajon akad-e olyan európai állam, amely menedéket adna egy ilyen családnak. De talán feltehetjük az ennél sokkal súlyosabb kérdést: milyen Európában élünk?

Fotó: The Christian Broadcasting Network

Keresztyénellenes tüntetés Pakisztánban. Az ötgyermekes Ászija Bibi felakasztását követelik

| SOMOGYI BOTOND |

Az emberi bűn nem ismer határokat Tizenhét országban súlyosbodott a keresztyének helyzete

A német katolikus Kirche in Not szervezet megjelentette azt a könyvet, amelyben a keresztyének világhelyzetéről van szó. Az év elején megjelent protestáns Open Doors szervezet hasonló tartalmú jelentésével sok helyen szó szerinti egyezést mutat. Mindkét felmérés a vallásszabadság és az üldözés helyzetének súlyosbodását mutatja.

A világméretű áttekintésből megtudjuk, hogy bolygónk népességének 61%-a olyan országban él, ahol nem biztosítják a vallásszabadság alapvető emberi jogát. Az alapos munka alapjául 40, a világ különböző részén élő szerző kutatása és jelentése szolgált. Ők 196 országban elemezték az emberi jogok és a keresztyének helyzetét. De más vallás követőinek a helyzetére is kitértek.

Maria Lozano, a Kirche in Not sajtóreferense a kötet bemutatásakor hangsúlyozta: „az eredmények megrázóak. 38 országban súlyosan meg-

sértik a vallásszabadság minden embert megillető alapjogát, 18 országban pedig 2016-hoz, a legutóbbi jelentés közzétételéhez képest kifejezetten súlyosbodott a helyzet”.

A jogsértések formája meglehetősen változatos, az emberi bűn valóban nem ismer határokat, sem erkölcsit, sem vallásit, sem törvényit. A diszkrimináció esetéről számolnak be az indiai, kínai, iráni és török jelentések. Ezek különbséget tesznek a vallási kisebbségekkel szembeni diszkrimináció (ilyen tapasztalható 21 országban, pl. Egyiptomban, Kazahsztánban, Vietnámban, Oroszországban) és a nyílt üldözés között (ilyen volt pl. Mianmarban, Eritreában, Szudánban, Üzbegisztánban). Az adatok szinte teljesen megegyeznek a protestáns Open Doors szervezet ez év elején kiadott világuüldözési indexének a mutatóival. A jelentés ugyanakkor a javulás, a normalizálódás legkisebb jeleire is érzékenyen reagál. Így a vallásszabadság helyzetének némi javulását rögzítették Szíriában és Irakban, az Izlám Állam által éveken át rettegésben és üldözésben tartott területeken.

A vallásszabadság megsértésének okai is többfélék. Az Open Doors nyolc okot sorolt fel, a Kirche in Not jelentése három. Elsőként az iszlám radikalizmust említi, aztán a tekintélyelvűséget s harmadsorban a több helyen egyre erősödő szélsőséges nacionalizmust. E klasszikus okok mellé legújabb jelenségként a nyugat-európai szomszédsági fundamentalizmus jelensége került fel a klasszikus hármas mellé. Ennek következtében a vallási radikalizmus által elkövetett bűncselekmények, késelések, nemi erőszakok jelennek meg új elemként, és kerültek dokumentálásra, amiket főként a nyugat-európai országokban követtek el.

A jelentés alapján további elképesztő számokat olvashatunk például arról, hogy mintegy 327 millió keresztyén él különböző országban vallási üldözöttségben, 178 millióan pedig olyan országokban, ahol kisebb-nagyobb diszkriminációt szenvednek el vagy viselnek el naponta keresztyén hitük gyakorlása miatt.

dr. BÉKEFY LAJOS

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.
Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro
http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

